

Първи мартъ е. Ей Невѣна
 рано-рано бързо стана.
 Съ панделка върху косата,
 съ мартеница на ржката,
 ето друго нѣщо взема
 и къмъ Колюви поема.
 Щомъ пристигна, тя му рече:
 — Месець вече боледувашъ,
 да не би да се преструвашъ?
 Хайде, Кольо, ставай вече!
 Кольо съсъ усмивка мила
 ѝ отвърна: — Нѣмамъ сила.
 А Невѣна русокоса,

съ нѣщо скрито въвъ ржката,
 приближава до кревата:
 — Отгатни, какво ти нося!
 Ала Кольо не познава.
 Тя засмѣна му подава
 мартеничка. Ето бърже
 тя сама ще му я върже:
 — Съ мартеница на ржка
 здравъ да бждешъ отъ сега!
 Кольо ѝ отвърна весель:
 — Ахъ, благодаря, Невѣно,
 сякашъ здраве ми донесе,
 колко хубаво ми стана!

Лжчезаръ Станчевъ

ПРОЛЪТЪТА КЪМЪ НАСЪ ЛЕТИ!

Вчера, презъ нощта, сега
 топълъ вѣтъръ духа пакъ,
 вече въ нашата земя
 нѣма студъ и нѣма снѣгъ.
 Вече въ синьото небе
 топло, златно слънце грѣй,
 вече въ черното поле
 се кокичето бѣлѣй.
 Вече птичка пѣе — чуй!
 Тъкмо време за игра!

Само прѣчка днесъ е туй,
 че дълбока е калъта.
 Нищо! Въвъ такава калъ —
 туй го всѣки, всѣки знай —
 може да нагазишъ цѣлъ,
 но по-харно се играй.
 Тичай! Съ толкова копнежъ
 чакахме ний тия дни!
 Нѣма студъ и нѣма скрежъ!
 Пролѣтта къмъ насъ лети!

Н. Фурнаджиевъ